

Sygn. akt V.2 Ka 543/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SO Janusz Chmiel

SO Sławomir Klekocki (spr.)

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2015 r.

sprawy: *M. Z. /Z./,*

syna G. i M.,

ur. (...) w K.,

oskarżonego o przestępstwo z art. 226 § 1 kk przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 222 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 16 czerwca 2014r. sygn. akt II K 46/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. S. (1) kwotę 420,00 złotych (czterysta dwadzieścia złotych) oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt V.2 Ka 543/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy

w R. uznał M. Z. za winnego tego, że :

1. w dniu 30 września 2013 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, znieważył funkcjonariuszy Policji T. B., M. F., T. P., G. A. i A. D. wyzywając ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz opluwając mundur T. B. podczas pełnienia przez tych funkcjonariuszy obowiązków służbowych polegających na doprowadzeniu M. Z. do Sądu Rejonowego w Raciborzu i w związku z tymi obowiązkami, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za popełnienie umyślnego przestępstwa podobnego będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 12.05.2005 r. w sprawie o sygn. akt II K 720/04 za przestępstwo z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.09.2011 r. sygn. akt V K 76/11 w okresie od 18.01.2005 r. do 13.03.2008 r. i od 29.05.2011 r. do 29.09.2013 r. (koniec kary: 04.12.2018 r.) tj. z art. 226 § 1 kk przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk skazał go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

2. w dniu 30 września 2013 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji T. P. szarpiąc go za mundur służbowy oraz usiłował naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji T. P., G. A. i A. D. w ten sposób, że próbował ich kopać, gryźć i uderzać głową podczas pełnienia przez tych funkcjonariuszy obowiązków polegających na doprowadzeniu M. Z. do Sadu Rejonowego w Raciborzu, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie 1 tj. z art. 222 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk przy zastosowaniu art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 22 § 1 kk skazał go na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności,

3. w dniu 30 września 2013 r. w R. groził funkcjonariuszom Policji T. B., T. P., G. A. i A. D. naruszeniem ich nietykalności cielesnej zarażeniem wirusowym zapaleniem wątroby HCV typu C, mówiąc do nich m.in., że ich opluje w toku następných czynności wykonywanych z jego udziałem przez tych funkcjonariuszy, a kierowane groźby wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za popełnienie umyślnego przestępstwa podobnego będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 20.01.2009 r. w sprawie o sygn. III K 462/07 za przestępstwo z art. 190 § 1 kk n karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 2.09.2011 r., sygn. akt V K 76/11 w okresie od 18.01.2005 r. do 13.03.2008 r. i od 29.05.2011 do 29.09.2013 r. (koniec kary: 4.12.2018 r.) tj. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 190 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk Sąd orzekł zwrot płyty DVD z zapisem monitoringu z pomieszczenia dla zatrzymanych w Sądzie Rejonowym w Raciborzu z dnia 30.09.2013 r. Dyrektorowi Sądu Rejonowego w Raciborzu.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz prywatnej Kancelarii Adwokackiej adw. S. S. (1) kwotę 619,92 złotych w tym VAT tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu.

Na zasadzie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i od opłaty w sprawie.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. Z. zaskarżając wyrok w punktach od 2 do 4 na korzyść oskarżonego zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyznaniu waloru wiarygodności zeznaniom świadków policjantów oraz pokrzywdzonych i ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w pkt. II i III aktu oskarżenia mimo, iż oskarżony czynów tych nie popełnił czemu dał wyraz w jego wyjaśnieniach złożonych zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem I instancji, które to wyjaśnienia w pełni zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności – bowiem to oskarżony został pobity przez konwojujących go funkcjonariuszy,

a ponadto podnosi się, że nigdy oskarżony nie był nosicielem wirusowego zapalenia wątroby HCV typu C co wyklucza popełnienie przez niego groźby, że ich opluje i narazi na zarażenie wirusowym zapaleniem wątroby typu C.

W oparciu o ten zarzut obrońca oskarżonego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynów w pkt II i III aktu oskarżenia ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna a podniesione w niej zarzuty i wnioski nie zasługują na uwzględnienie. Obrońca oskarżonych w swojej apelacji podnosi zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego M. Z. w swojej apelacji powołuje się na wyjaśnienia oskarżonego, które jego zdaniem w pełni zasługują na danie im wiary. Jednak Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego wyjaśnieniom oskarżonego nie dał wiary. Sąd wskazał na zeznania świadków T. B., M. F., T. P., G. A. i A. D. – funkcjonariuszy policji, którzy opisali dokładnie w jaki sposób oskarżony zachowywał się wobec nich. Te zeznania znajdują potwierdzenie w relacjach pozostałych świadków tj. T. C., R. K. i S. S. (2) oraz zapisu monitoringu z pokoju dla zatrzymanych w Sądzie Rejonowym w Raciborzu. Jak wynika z ustaleń Sądu I instancji w czerwcu 2011 r. rozpoznano u oskarżonego zakażenie HCV, chociaż późniejsze badania krwi nie wykazywały nieprawidłowości związanych z zakażeniem k. 233 akt. Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędów niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonych mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonego zaskarżała wyrok w części obowiązkiem sądu odwoławczego było ocenienie czy wymierzona oskarżonemu kara nie jest rażąco surowa. Przy wymiarze kary Sąd Rejonowy miał na uwadze fakt uprzedniej karalności oskarżonego, działanie w ramach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk . Dolegliwość kar jednostkowych oraz kary łącznej nie przekracza zdaniem Sądu Okręgowego stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej. Zgodzić się należy również z zdaniem sądu rejonowego, że wobec oskarżonego brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej która skutkowałaby warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej wobec niego kary łącznej 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. (1) zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 624 § 1 pkp.